

Veverka

Hlodavec žijící v korunách stromů. Barva srsti může být různá od rezavé přes šedou až černou. Rezavé veverky bývají častěji k vidění v nížinách a černé na horách. Chlupatý ocas veverka používá jako kormidlo při skákání z větve na větev. Živí se semínky šišek, oříšky, pupeny stromů, houbami, hmyzem, někdy i ptačími vejci. Na zimu si dělá zásoby potravy. Veverka obecná je v České republice ohroženým druhem.

Pohádka: Na stromě s Emilkou

Adélka šla s maminkou domů ze školky. Ten den si zkrátily cestu domů parkem. Z trávy nesměle vykukovaly sněženky a ptáčci na stromech si veselé prozpěvovali své jarní sonáty. Když tak šly a povídaly si, všimla si Adélka něčeho malého pod stromem. „Maminko, podívej, něco se tam hýbe!“ Adélka předběhla maminku a rychle běžela pod strom. Bylo to holé a slepé mláďátko veverky, které vypadlo z hnizda. „Co budeme dělat?“ ptala se Adélka ustaraně. „To se někdy stává. Veverčí máma už mu nepomůže, musíme ho zachránit samy,“ vysvětlovala maminka.

„Vypadá, že zraněné není, potřebuje hlavně teplo a mlíčko,“ usoudila maminka, když si veverušku zvedla z trávy a opatrnl ji zabalila do své šály. Holá a bledá veverka se celá chvěla, dlouhý ocásek jí bezvládně visel dolů. „Žije a dýchá, to je hlavní.“

Doma maminka zavolala do nejbližší záchranné stanice pro veverky. Tam jí pán poradil, jak má připravit speciální veverčí mlíčko. To kravské, co pijeme, by ji mohlo prý i zabít. Pán slíbil, že si pro malou veverku za dva dny přijede, a vysvětlil maminec, jak se má do té doby o veverku postarat.

„Adélko, do té doby musíme o veverku pečovat, zatím jí uděláme pelíšek v krabici ve sklepě, tam u pece jí bude pěkně teploučko.“

„A do postýlky si Emilku vzít nemůžu?“ žadonila Adélka, která už i veverce dala jméno.

„Nemůžeš, ten pán říkal, že bude mít možná i blechy, protože je to divoké zvířátko,“ vysvětlovala Adélce.

Druhý den byla sobota a Adélka vstávala brzy ráno, jen aby se mohla podívat na malou Emilkou. Tatínek ji ale předběhl. Zrovna ji krmil mlékem injekční stříkačkou přímo do pusinky.

„Můžu si to také zkusit?“ žadonila Adélka.

„To víš, že ano, ale opatrně, podržím ji a ty ji krm, Adélko.“

A malá Emilka hltavě pila a pila. A pak najednou poprvé otevřela očka.

„Tatínku, ona se na mě podívala!“

„To víš, musela si prohlédnout svoji nálezkyni,“ odpověděl s úsměvem tatínek.

Pro veverušku si druhý den odpoledne přijel mladý pán, který se prý stará hněd o několik takových veverek.

„Adélko, neboj, u nás bude o veverušku dobře postaráno. Až vyrostete a bude silná, vypustíme ji zpátky do přírody, kam patří,“ povídal ten pan záchranař Adélce, když mu podávala veverku a plakala.

„Přijd' se na ni za námi s maminkou podívat a můžete přibrat nějaká semínka pro ostatní veverky.

„Přijdeme, maminko?“ otočila se uplakaná Adélka na maminku, co ona na to.

„To víš, že ano!“ slíbila maminka, „a vezmeme veverkám nějaká semínka a oříšky.“

Asi za čtrnáct dní, které připadaly Adélce jako věčnost, se vydala celá rodinka na výlet za veverkami. Jeli vláčkem a pak šli ještě kus pěšky lesem.

A tam na kraji lesa byl dům a před domem obrovské voliéry, ve kterých poskakovaly černé a rezavé veverky.

Adélku přivítal pán, který byl u nich doma. Pak jim ukázal jejich veverušku, která byla vevnitř v domku v teplém pelíšku ještě se dvěma skoro stejně velkými, ale pruhovanými veverkami.

„Emilko, ty jsi ale vyrostla!“ žasla nad svojí kamarádkou Adélka.

Pán veverkám akorát připravil mléko a Adélka si mohla svoji Emilku i nakrmit.

„Mrkla na mě, maminko! Poznala mě!“ radovala se Adélka a maminka s ní.

Pak přišla jedna slečna a Adélce řekla, že se právě dneska budou vypouštět některé starší veverky do lesa. Emilka spokojeně usnula a Adélka se šla podívat, jak se veverky vypouštějí zase na svobodu. Byla to radostná podívaná.

Dvě černé hopsandy udělaly z voliéry „hupky dupky“ a už byly na stromě. Pak se ještě na rozloučenou podívaly na své náhradní rodiče, jako by se chtěly rozloučit a poděkovat za jejich péči, a pak už zmizely v lese.

„Možná se ještě vrátí, ale čím dřív si zvyknou, tím lépe pro ně,“ povídala slečna Adélce.

Adélka slíbila Emilce, že se za ní přijede zase brzy podívat a vezme jí také něco dobrého na zub.

„Maminko, musíme sem jezdit často, abychom nezmeškali, až se i Emilka vrátí zpátky do přírody,“ prosila ji.

Maminka s tatínkem to Emilce slíbili. A hned příště s sebou vzali také paní učitelku a děti ze školky, kam Adélka chodí. A Emilka rostla jako z vody. Byla z ní po několika týdnech čiperná, rezavá veveruška s huňatým ocáskem. A pokaždé, když za ní Adélka přišla, radostně za ní hopsala, protože si dobře pamatovala, kdo jí to jaro zachránil život.

Veverky

Tam na stromě u větvičky
hopsají dvě veveřičky.
Pak zmizela jedna v lese,
v pacičkách si šišku nese.

Semínka si dopřává -
černá i ta rezavá.
Na zimu má v pelíšku
každá kupu oříšků.